

NEVTEPENO
POPRIJETA DEVICA MARIJA

S. Maria, oca pro nobis!

Zmožna Gospá Vogrska.

POBOŽEN MESEČEN LIST.

Vrejüje ga: **KLEKL JOŽEF** vpok. pleb. v Črenslavcih.

Vsebina.

Klekl Jožef : Dragi naši naročniki	1
(bi) : Milošče si puna	4
Sakovič Jožef : Missijonska dužnost	7
Klekl Jožef : Deviški tretji red	13
Klekl Jožef : Sveta Držina	22
Slovenec : Marija pri ženitvi	23
Glasi iz doma i sveta	25
Priloga : List za deco	29

Cena lista je za domače dve koroni; za amerikance pa tri. K listi dobijo tak domači, kak i amerikanci kalendar.

Ali potrebno je list naprejdolplačati. Ki nemore naednok vse dolplatiti, naj da vsako pol leta 1 korono, ali konči 50 filerov vsaki frtao naprej.

Penezi i pisma za list naj se pošilajo na sledeči naslov: Klekl Jožef plebanoš na pokoji v Črenslovcih. Cserföld, Zalamegye.

Za naročnike i širitele lista se vsaki mesec služi edna sveta meša.

Čisti dohodki lista se obrnejo na zidanje ednoga samostana v Krajini Slovenskoj na Vogrskom.

NEVTEPENO POPRIJETA DEVICA MARIJA, ZMOŽNA GOSPA VOGRSKA — POBOŽEN MESEČEN LIST.

VREJÚJE GA :

KLEKL JOŽEF

plebanoš na pokoji v Črensloveih. Cserföld, (Zalamegye).

Z dovoljenjom višesnje cerkvene oblasti.

Prihaja vsaki mesec 8-ga na veseli spomin petdesetletnice l. 1904. dec. 8-ga obhajane zavolo razglašenja verske pravice o Marijinom nevtepenom poprijetji, štiri den je te prvi pobožen list prvič slovenom vogrskim do rok dani. — **Cena 2 koroni, v Ameriko 3.**

Drághi naši naročniki !

Z novim letom vam želem i tüdi prosim od Bl. Dev. Marije novo življenje. Življenje düševno razumim. Düša naj vam ma novi žitek. Da pa brez hrane ne žitka, njo vam morem prle pontüditi, naj morete živeti. I za hrano vam dam 1. *dvanajset sveti meš.* Vsaki mesec se bo edna slüžila za

vse vas naročnike i širitele Marijinoga lista, naj po mi-lošči iz teh sv. meš doblenoi morete vsigdar čistejši, po-niznejši, krotkejši, Marijo bole časteči i Jezusa bole lübeči postati. To je prva hrána, ta najmočnejša; 2. ta drugá je *pačitenje Marijinoga lista*, šteri vam bo dosta na düševen stol nakladao da bote si mogli dovole zbirati. Hrano vam dam, samo vživati jo morete. Milošča vas bo presvetila i nagibala k dobromi, dobro čitenje, lepi zgledi vas bodo krepili, podpirali, samo vzemite je gor, hodite po kazanih potah, püstite je v sébe. Da hrano meti je ešče ne za-dosta k nasičenji. V sébe jo moremo vzéti. Miloščo svetih meš i dühá dobrega čitenja tüdi v sebe, v svojo düšo, moremo spraviti, samo tak nas moreta nasitiiti. To se pa te zgodi, če bogamo svojo düšno vest, štera nas vsigdar od hüdoga vkraj i k dobromi vrača. To je, dragi naročniki, ne istina, veséli glás? Vdeležiti se sadü dvanajse-terih svetih meš, šterih edna sama je nezkončane vred-nosti! Kak radostno je to! Devica Marija dvanajsetkrat pošle Jezuseka z nebe dol k nam, naj nas blagoslovi i pomaga, je ne neprecenliv hasek to za našo vbogo düšo? Pa v listi i vkalendari keliko düševnih kinčov je nabranih za napredek vašega dühovnoga življenja i povekšanje ne-beske vaše dike.

Vse te dare z ednim tretjim bo list ešče obogato, če se z glasi 3000 naročnikov. 3. H kalendari prida edno knigo ešče če bo list meo do 3000 naročnikov. I gda vam vse te dare iz dna düše voščim, drági naročniki, vas tüdi na nikoj prosim. Prosim vas pa najjobprvim: molite za vse nas, ki Marijin list pišemo; obdržim pa: plačajte 2 koroni za list, amerikanci pa tri naprej, to je že meseca januara. Ki ne more vse naednok platiti, naj da vsako pol leto 1 korono, ali konči vsako štrtino leta 50 filerov naprej.

Vrejenjé lista sem pá podpisani prekvzeo na prošnjo dozdašnjega vrednika g. Bašša Ivana, plebanuša bogo-janskoga, ki so ga na mojo prošnjo pét let z velikim

trüdom vrejüvali, zato ka so düše svoje obširne fare z ednim tüdi goreče oskrblavali. Ki pozna, kak goreče cveté dühovno življenje v Bogojini, tisti se bo čüdivao, kak so mogoči bili sami tak redno svojo farno spelavati i ešče list vrejüvati.

Jaz se njim, kak svojemi dobromi prijateli iz globočine düše zahvalim v svojem i vašem imeni za to veliko delo i prosim zanjih pa prosite vi tüdi Dev. Marijo, naj jih blagoslovi z vnogimi miloščami na tom sveti i z velikov dikov na ovom sveti za razširjanje njene časti; njih pa to, naj, kak so i obečali, z svojim lepim slovenskim pisanjom, naduže podpirajo naš list. Naznanim vam tüdi, da list bo zhajao vsaki mesec 8-ga, na veseli spomin pétdesetletnice razglašenja verske pravice o Marijinom nevtepenom proprijetji, šteri se je obhajao l. 1904-ga, dec. 8-ga i na šteri den je naš listek tüdi obprvim do rok dani vernim slovencom.

To pa zato, naj se zenkraj vsigdár opominamo na čistost Marijino i na svoje oblübe, štere smo tiste vesele i slovesne dni njej naredili, zdrügikraj pa naj se pobüdjávamo moliti, da bi se včakali prve desetletnice našega lista z düševnim i telovnim zdravjom i Mariji na čast kaj velikoga včinili ponjem.

Cserföld, 1912. dec. 8.

Klekl Jožef

plebanoš na pokoji v Črenslovcih.

Milošče si puna.

Tak stoji v sv. pismi, ka „je vsako leto gorišla v Jeruzalem na vüzemske svétke.“ (Luk. 2, 41.) To je pa postáva tak zapovedávava, naj k vüzemskim svétkom vsaki človek pride gori v Jeruzalem; postáva je samo može vézala. Maria je ne bila pod to postávo, da je pa ona záto li šla z drügimi pobožnimi ženami na občinsko božoslúžbo.

Ne je dužna bila idti, da je pa ona tak bila, ka je njena za Boga goreča dúša ne pitala, ka je dužna, kda je od Boga reč bila ino od božeslúžbe.

K občinskoj božoslúžbi hoditi je vsakoga krščenika dužnost, svéta, velka dužnost, štero krščansko poštenjé žele od nas. Svéta maticérkev ne zapovedáva zamán, naj po svétkaj i nedelaj sv. mešo pobožno poslušamo.

Z občinkov božov slúžbov vadlújemo našo vero pred Bogom i svetom, z njov vadlújemo, ka Boga častimo i lúbimo, z njov, ka pri njoj tao mámo, vadlújemo, ka smo

právi kršćenije, ka bogamo církev Kistušovo ino se za njéne spoznamo, ka mámo právo důšnovest, ka smo verni vu spunjavanji naših kršćanskih dužnostih.

Z kakšov vrelostjov pa jas tao jemlém vu občinskoj božojslůžbi ?

Ki ete bože slůžbe ne pohája, ki brezi velkoga zroka zanemárja sv. mešo i predgo po nedelaj i svetkaj, on je niti kršćenik ne — od takših eti ne guča.

Ki se pa pri božoj slůžbi ne oponáša pošteno ino ne pázi na to, ka se na oltári godi, on pa neve, ka je Bog vreden, ka si je zaslůžo od nás, ki se za njegove vernike vadlůjemo.

Szrcé, štero prav lůbi Bogá, nikaj ne zamůdi, kda je mogoče Bogi povoli hoditi.

Glej, důša moja, kak se trůdijo sinovje svetá za ete svet, pa se vči z toga, ka moreš ti včiniti za Bogá.

Glej, kak se mantrájo ! Ne mili se njim vremen, niti trůd vu slůžbi svetá ; kak se ponizávajo, kak se znájo k drůgim spodobiti. naj samo ne bi pregrehšili proti návadam i šegi drůgih lůdih. Proti Bogi pa ne bi držali návade i šege naših očákov ? Obdržávati naprejpisanja sv. materecírkeve bi menje trůda vredno bilo ?

Kak se obláčijo, kelko trošijo, kak so pazlivi na reči edeu-ovoga ! Kelko skrbi i posla si rédijo za prijátelstvo lůdih ! Pa ka je svet zevsim svojim gospodstvom proti božemi veličánstvi ? Pa bi mi menje pazili na slůžbo njegovo, kak pázijo oni, ki lůdem slůžijo ?

Sramota i žalostno delo bi bilo, či bi se vu šoli toga sveta mogli včiti, kak moremo prav Bogi slůžiti.

Ešče to bi sramota bila, či bi mi na božo slůžbo samo telko skrbi meli, kelko je rávno zapovedanó.

Ki kršćenik sebé za vernoga i vreloga drži záto, ár obdrži ona, štera je Bog pod grehom i kaštigov zapovedao, on je jako nevolen i slab kršćenik. Šteri so samo do

toga mao prišli vu pobožnosti, oni se, mislim, bole bojijo Bogá, kak ga ljubijo.

Boj se, duša moja, boj se Bogá, ar je on strašen vu svojoj srditosti, liki posebno se od toga boj, ka ne ljubíš zadosta toga dobroga i milostivnoga Bogá, ki je telke ljubéznosti vreden.

Jeli te prijátel za dobroga prijátla má, či njemi samo telko včiniš, kelko je zapovedano?

Ljubav je velkodušna, ne gléda samo na to, ka je dužna. Štero srcé jako lubi, ono komáj čáka priliko, kde je mogoče svojo ljubav vöskázati.

Lubi Bogá zaistino, lubi ga z goréčov vrelostjov. Ljubav ti vsako žméčavo olejša. Ljubav ti vsako trplenje osladi. Ljubav ti ne dopústi, ka bi vrelost tvoja opešala. Pa či boš tak lubo, kak je lubila Marija, ali konči, kak ti nájbole moreš, bode čas, ka vu hiži božoj i vu službi božoj nájdeš slást ino mir za tvoje srcé takšega, šteroga ti svet nikdár ne bode mogoce dati. (bi.)

Misijonska dužnost.

Posvetno misleči ljudje se z različnimi zrokami izgovarjajo, naj njim na poganske misijone nikaj ne trbe darovati. Navadno izgovarjanje je eto: Mámo zadosta svojih domáчих potrebčin, ne ka bi ešče na tujinske namene mogli dávati.

V tom izgovarjanji je ta prva krivica to, ka misijonstvo za ménšo potrebčino drži, kak domáče delo, misleč, ka misijoni samo te pridejo na réd, či domá več nikše potrebčine nede. Ta druga krivica v tom izgovarjanji je pa to, ka misijontvo za tujinsko, za stransko delo drži, tak da bi ono na nás ne slišilo. Trétja krivica toga izgovarjanja pa v tom stoji, ka za gotovo drži, ka je darovitnost katoličancov že do skrádnje mejé natégnjena, ka so katoličanci ne mogoči več darovati.

Vse tri misli so neopravičane.

Obprvim misijonstvo je ne ménša, nego rávno tak silna potrebčina, kak domáče fárne potrebčine. Ka je bole potrebno, sobočkim katoličancom nova cérkev ali pa afrikanskim poganom krščanska vera i svéti krst? Da, v Soboti je potrebna bila nova cérkev, ali poganom je pa ešče bole potrebna práva vera! Záto naj nišče ne guči, ka

domá vékše potrebčine mámo. — Kak je edna katoličanska občina ali fara dužna skrbeti za vzdržávanje svoje cérkvi, svoje katoličanske šole i svojega dúhovnoga pastéra : rávno tak je dužna skrbeti túdi za splošne potrebčine cele katoličanske Cérkvi. Samo ka za svoje posebne potrebčine edna fara sama more skrbeti, za občinske potrebčine cele Cérkvi pa vse fare vkúp morejo skrbeti. Či misijonom samo te pridemo na pomoč, kda že domá več níkše potrebčine nemo meli, te do poganje do konca sveta mogli čakati na evangelium. — Šteri katoličanci neimajo čútenja za misijone, tisti za domáče potrebčine túdi neimajo. Kde zapúščeno, okajeno i odreto cérkev vidimo, tam mo zaman prosili na misijone, kakštéc so bogati lúdjé, nikaj ne dobimo. Ali kde je cérkev lepa, zmálana, oltárje drágo okinčani, méšnik pri oltári v krasnoj opravi, orgole v dobrom stáni : tam za misijone túdi dosta lahko nabérémo, kakštéc je siromaško lúdstvo ; ár tú v lúdeh živé katoličanski dúh. Tistih pár filerov, štere za misijone darújejo, domačih potrebčin ne kráti, nego rávno tei filerje čúдно povekšávajo vu srech radodárnost i nesebičnost. Sam Jezuš veli : „Dájte, i dá se vam ; dobro, natlačeno, natrošeno i navršeno mero dájo vu krilo vaše.“ (Luk. 6. 38.) Či mi máramo za bože namene, tak de Bog za naše túdi márao.

Obdrúgim misijonstvo je ne kakša tújinska reč, nego domáče delo katoličánske Cérkvi. To delo nam sliši, to je naša skrb. Ki misijonstvo za tújinsko delo drži, neve, ka se vékši del misijonskoga dela domá v katoličánskíh orságaj oprávla. Tú se včijo i zgájajo misijonarje, tú se vájajo v onom dúhi, šteri je k misijonskomi deli potreben. Misijonsko delo med poganami je samo sád, nasledek domáčega misijonskoga dela. Drevo misijonstva v domáčih tleh rasté, tú je trbe gojiti, polevati, naj v pogánskíh krajínaj cvetje i sád prináša. Ki slednjo volo Jezušovo, najmre misijonsko zapoved za tújinsko reč drži, štera na

njega ne ide, od tistoga nam je ne vredno gučati. Jezus je svojim vučenikom dáo misijonsko zapoved, záto ki šćé njegov vučenik, njegov naslednik biti, tisti nesme misijonske dužnosti na drügoga rivati, nego more jo za svojo lástno spoznati.

Obtrétjím jeli je istina to, ka je darovitnost katoličancov že do skradnje mejé natégnjena, to je: ka na telko stráni morejo darüvati, ka so več ne mogoči? Istina je, ka denešnji den od katoličancov na vnoge namene prosijo, ali ka bi katoličanci več nikaj ne mogli darüvati, to je laž. Rávno takši se radi tožijo, takši mrmrajo proti pobiranji milodárov, šteri najmenje, ali pa nikaj ne dá-vajo. Ali jas goripozovem vse pravične katoličance, naj odkritosrčno povejo, jeli je istina to, ka oni nemrejo vednom leti 20—30 filerov na misijone darüvati! Takšega siromáká nega! Telko ešće tisti má darüvati, ki si od hiže do hiže prosi svoj vsakdanéšnji krüh. Misijonstvo je to najlepše delo kršćanske lübavi: düše rešüvati, düše k Bogi spelávati, to je zveličitelsko delo. S šterov lübavjov je te prvi i boži misijonar Jezuš Kristuš to delo na zemli začno iz one iste lübavi se to delo more brániti. Záto svéta Maticérkev ne nametávle na svoje kotrige misijonske dáče, či bi gli mela na to oblást, nego to žele, naj katoličanci z lübavi podpirajo misijonsko delo. Ki má lübav do bližnjega, lübav do nemrtelnih düš poganov, za štere je Jezuš tüdi prelejšao svojo svéto krv, listi de vsikdár meo darüvati za misijone, pa za volo toga ne gráta siromák.

Istina, vnogi katoličanci spunijo svojo misijonsko dužnost, poleg svoje zmožnosti darüjejo vsako leto na misijone. Ali kelko je takših, šteri so vu svojem žitki ešće ednoga erjávoga filera ne dáli na té namen! Med temi so ne samo po iméni kristjáni, nego tüdi takši, šteri ovak po kristjanskom živéjo, ali na kristjanske svéte namene nikdár nikaj ne darüjejo. Glejmo na priliko mla-

dézen od šolskih let do ženitvi. Največim dečkom i deklam niti na miseo ne pride, ka bi oni tūdi dužni bili občinske potrebe katoličanske Cérkvi podpirati. Mislijo si, ka oni ešče nikaj neimajo, záto od njih tūdi nišče nikaj nemre térjati. Pa kelkokrát dobijo od starišov kákso dvajšćico, kak lahko si zaslūžijo kákšo koronico? I to dečki tá dájo na cigaretlne, dekle pa na trákice, potem pa právijo, ka oni nikaj neimajo. Či bi katoličanski dečki i devojke samo štrti táo onoga, ka na muziko, pijačo, cigaretlne, slačec, figice, svetle gombe, pantleke itd. tá zmečejo, na misijone darūvali, 10 million koron bi vkūp prišlo! Keliko dobroga bi se lahko vćinilo s tov velikov šumov, s šterov si zdaj mladézen dūšo i telo kvari, keliko zapūšćene pogánske decé bi lahko dobilo krūh i opravo! I keliko bože milošće i blagoslova bi si spráвила s tem mladézen!

Ali kak je povedano, mladézen ne misli na to plemenito delo. — Na Nemškom je láni „Drūžtvo Detinstva Jezusovoga,“ to je šolska deca, na misijone darūvalo 1 million 200 jezero koron. Ta velika šuma je vkūp prišla z tistih filerov, štere so šolárje domá na zemlo dobili, pa so si vsaki tjeden ednok ne kúpili zemlé, nego tiste 4 filere so za siromaško pogansko deco darūvali. Tak je nemška šolska deca na misijone več darūvala, kak vsi nemški mladenci i devojke vkūp! I to je ne samo zato hvále vredno, ár so tak misijoni pomoč dobili, nego to je za dobro zgojitev decé nezmerno velike važnosti. Ar potom se deca rano navádi k radodárnosti, velikodūšnosti, nesebičnosti i zatajitvi samoga sebé. Kí se že vu mladosti navádi vćási kaj odtrgnoti od sebé, odpovedati se kakšemi dopūšćenomi telovnomi veselji, ali kaj zatajiti od sebe, ka pokvárjena natura žele: tisti de vsikdár znáo svoje peneze na dobro, na potrebno obraćati, nede lump i zapravláč.

To je zrok nezadovolnosti pri vnogih lūdeh, ka ne-

vejo áldova prinesti, ka so ne vajeni zatájiti se ; záto kda neimajo zadosta penez, ka bi vse svoje žele lahko spunili, te na ednok zgúbijo volo, Bogá bláznijo, božo previdnost i svojo vero zatajijo i sociáldemokráte postánejo. Tak da bi njim Bog i svéta vera bila kriva, ka tak dosta želenja i tak malo penez májo ! Kelko čednej se zná obnášati takši človek, šteri se je že vu mladosti navado k tomi, ka ne trbe vsakoga želenja spuniti, nego človek svoje filere na bolše delo lahko obrné. — Na priliko : Oča dájo svojemi dečaki na bučo edno dvajščico stem opominanjom : „Za to si lahko kúpiš figice ali medeniko. Ali dosta lepše bo, či si nikaj ne boš kúpüvao, nego to dvajščico v cérkvi v tisti šparavec vržeš, na šterom je spisano : Za misijone. Ar ti, kda domo prideš, dobiš jesti ; zdolaj v Afriki pa dosta uboge decé glád trpi- Za peneze, šteri v tistom šparavci vkúp pridejo, misijonarje tistoj deci krüh kúpijo. Tista deca so tebi bratje i sestre, záto njim moreš na pomoč biti. Oni do pa za tebe bogámolili. Či dečak po očinom tanáči včini, bole veseli domo pride, kak či bi edno kilo figic pojo, ali eden liter medenike spio. I kak dugo ne pozábi toga, ka je on ednomi ubogomi poganskomi deteti že tūdi dáo falat krüha ! Pri drügoj priliki že dosta ráj i ležej včini to isto, ka pri prvój. Tak se navádi, ka za svoje višešnje filere nede cukra, cigaretlnov, pijače ali svetlih verizic kúpüvao, nego na dosta bolše de je obračao. I po takšoj navadi trezen, skrben i zadovolen mož postáne.

Či smo darüvali, kelko smo mogoči bili, te je šče odzaja ta najvékša dužnost, najmre molitev. Vsi naši dári i vsi trūdi misijonarov so zaman, či nega poleg bože milošče. Sveti Paveo apoštol piše od svojega misijonskoga dela : „Jas sam sadio, Apollo je polevao, Bog je pa odrásek dáo. Záto je ne tisti kaj, ki sadi, niti ki poleva, nego ki odrásek dáva, Bog,“ (I. Kor. 3. 6.) Práva vera, vervanje, je ne sád človečega trūda, nego delo bože mi-

lošče. Mi lahko pripravlamo človeča srca za vervanje, lahko pobudimo v njih želenje práve vere; ali té bože jákosti, najmre vere, mi nemremo nikomi v srcé vlejáti, ár vera je dár boži. Zatogavolo je potrebno za misijonstvo jako dosta moliti. Ki vu rešitvi poganov delnik ščé biti, i to je dužnost vsákoga katoličánca, naj ne pozábi, ka je pred vsem dužen moliti. Moli vsaki lahko, tú se nišče nemre izgovárjati.

Stanovito je lepo delo moliti za dūše v purgatoriumi. Ali dūše poganov so vu vekšoj potrebčini. Vsako leto vmerjé 30 million poganov! Kak veliko, kak silno delo je moliti za povrnjenje teh nesrečnih lūdih, naj zaglédnejo božo svetlost i doségnejo Kristušovo miloščo!

Szakovics Jozsef.

Tretji Red Svetoga Franciška.

Deviški Tretji Red!

Leta 1911-ga, avgusta 15-ga, to je na svétek odičenoga v ... -zolja Marijinoga, ali, kak po domačem pravimo na „veliko mešo“ je v čren-slovskoj farnoj cerkvi po dovoljenji plebanošo-vom podpisani nastavo trétji red sv. Franciška v dvema razdelkoma.

Prvi razdelek je za vse poprek pod varstvom naj-svetešega Srca Jezušovoga. Drúgi razdelek je pa samo za tiste, ki med svetom ščejo do smrti čisto živeti. Pod varstvo sv. Familije : Jezuša, Marije, Jožefa je te drúgi razdelek postavljeni.

V nastopnih vrsticah ščem pomen toga deviškoga tretjega reda razložili.

Gda je dober Bog prviva človeka stvoro, njima je blagoslov podelo z temi rečmi „*Naraščajta i povnožita se i napunita zemlo.*“ (Gen. I. 28.) Zemla je za človeka bila stvorjena, mogo se je zato on ploditi, naj jo more v po-

sest dobiti. Milijoni angelov so pogubljeni, na njihovo mesto majo človeče duše priti. Zato je dani blagoslov na povekšavanje naroda. I te bože reči so se natelko vkornile v dūhi narodov starinskih, ki so pravoga Boga ešče poznali, posebno pa pri Izraelcih, dá so za najobčutlivejšo kazen držali to, či njim Bog ne dece dao. Tak so si mislili najmre, ka njihov zarod, njuvo pokolenje ne bo melo dela v božem kralstvu. Nemoremo se zato čūditi, če čite-mo zgodbo Ane, Samuela proroka matere, štera si z britkim jočom i po dugi molitvah — i postah — zprosi od Boga toga svetoga sina.

Ali, kak se oglasijo z vūst sv. Isaija proroka reči „*Glejte! devica bo poprijela i rodila sinū i zvalo bo se njegovo ime: Bog je med nami,*“ (Is. VII. 14.) počí nove dobe zorja. Matere želejo devištvo svojim hčeram, naj bi vredne bile postati tistoga matere, ki ne bo prelomo z svojim narodjenjom njihovoga devištva, zato ka njemi je ime: Bog med nami — pravi Bog bo.

Ta sveta misel je pelala tūdi sv. Ano, mater Bl. D. Marije, gda je svojo hčerko ešče v gingavoj mladosti na cerkveno službo zročila, naj po njej ohrani njeno devištvo za pridočega Odkūpitela.

Žela se njoj je spunila. K njenj hčeri deviškoj je Angel Gabriel poslani po božem velenji i njoj naznani, da po milošči svetoga Dūha postane mati boža, ostane pa devica. Bila je pa Marija zaročena z ednim deviškim mladencem, sv. Jožefom, gda je té veseli glas dobila z nébe. Gledajte! edno sčista novo življenje se začinja na sveti. Kaj je prle samo skrita žela bila, se je zdaj vresničilo. Deviško življenje je sam Bog vpelao na sveti notri, ki gda je na njega prišo v človečoj podobi, rodio se je od device, štera je moža ne poznala; za svojega i svoje deviške matere čuvara si je pa odebrao čistoga, deviškoga moža, ki je žene ne poznao. Deviška sv. Drūžina je vkūp. Dve lilije cveteta že na zemli i med njima je: Bog. Prvo

delo Odküpitela je lilije saditi v človeča srca i ne zakone sklenjavati. Prva služba, štero na zemli od človeka žele, je čisto nevtepeno do smrti trpeče življenje.

Devica Marija i sv. Jožef sta spunila to njegovo željenje, dosmrti sta njemi služila v popolnoj, najsvetešoj čistosti. I za njima pa njiva zgledi keliki milijoni so bili, so ešče dnes den i bodo do konca sveta v devištvo pozvani. Kraleske, casarske korone, milijone i milijone v vrednosti, najimnitnejše i časti najbole vredne službe oh keliki so zavrgli, naj morejo Devico Marijo i sv. Jožefa nasledüvati v popolnom devištvi. Ne bi bilo toliko nesrečnih zakonov, ne bi se toliko dece pogübilo i starišov žnjimi vred, če bi poslušali glas Jezušov, šteri je na čisti žitek i ne v zakon zvao. Navade sveta, nagučavanje lüdih, večkrat lehžešega žitka, ali pa, kaj je najžalostnejše i jako grešno — mesenoga vživanja žela je v zakon spravila, ne pa boži namen : *svoj žitek darüvati, naj düše edne familije reši pogübljenja* — zato so pa od Boga ne pozvani njegovih milošč ne zadobili, mesto zveličanja so sebi i celoj družini pogübljenje spravili. Naj se ti nesrečni zakoni ne sklenjavajo, naj se devištvo teh samcov i samic ne zgübi, nego Jezus se po njem odiči, sem je s spokornim pasom sv. Franciska vküppzvezao v njegov tretji red na eden veliki sveti namen i postavo je pod vrastvo sv. Družine, Jezusa, Marije, sv. Jožefa.

Te tri svete osebe so vaš zgled, po šterom se moréte ravnati, drági deviški tretjeredniki i tretjerednice.

Vdevištvu morete služiti Jezušu po zgledi Device Marije i deviškoga sv. Jožefa i to do smrti. To je pri pogoj za deviški 3-red. Zato, ki nema stalne vole nigdar se ne ženiti, se ne spiše v njega. Samo, ki ma volo raj mreti, kak v zakon stopiti, ki ma volo se z svetov oblübov na sveto do smrti trpečo čistočo zavezati, i je že tri let redno i pobožno preživo vtretjem redi, se vzeme na priporočitev svojega spovednika vdeviški tretji red. To se pa

zahteva po zgledi D. Marije, ki je niti boža mati ne štela postali, če bi z tem na svojem devistvi škodo trpela. To pomenijo najmre njene reči Gabrieli nada ngeli povedane : „moža ne poznam“. I sveti Jožef, zakaj je šteo Marijo skrivoma odpustiti? Vpamet je vzeo, da je noseča. On je pa do smrti v čistosti šteo živeti, z tem pogojom se je zaročo najmre žnjov. I nazaj jo je te samo vzeo, gda je od angela zvedo, ka je čista devica i ka je sad njéne presvete utrobe po milošči sv. Dūha sam Boži Sin, odkū-piteo sveta.

Pod varstvo tidveh deviškivih i tak krepko močnivih dūši je naš tretji red postavljen, ne more se zato v njega nestalna slaba, sem-tam se mahajoča dūša sprejeti. Kak sta devica Márija i sveti Jožef na sveti vse pripravniva bila ostaviti samo devištva ne — tak red pod njidva obrambov stojéči tūdi samo takšega namena dūše sme v sebi obdržati.

Pitanje je zdaj, štere so te dūše? Svecki dūhovniki i vsi tisti obojega spola krščeniki, ki do smrti ščejo dūhovnikom med svetom živočim v čistom žitki po obdržavanji vodila od XIII. Leona papo za tretji red predpisanova, na pomoč i službo biti. Glédajte! ztem sem zdaj namen odkrio, zavlo šteroga sem té deviške dūše v poseben oddelek tretjega reda vzeo i to je : *slūžba za dūhovnike*. Preglednimo ga na krátci. Jezuš je dūhovnik bio kak dūhovniki sta njemi slūžila Devica Marija i sv. Jožef.

Sveti Pavel apoštol v celom pismi svojem do Hebrejcov svedoči od sv. Dūha presvetlen Kristušovo popovsto i njemi navdūšeno kriči z prorokūvalnimi reči sv. Davida krala i proroka pred vnogimi stotinami glašenimi o ujevovom dūhovništvi »*Ti si pop na veke.*« (Heb. 5, 6.) Dūhovniki so pa njegov i namestniki. Jezus sam je to pravo vučenikom, kakti svojim dūhovnikom „*Kak si ti (Oča nebeski) mene poslao na svet, tak jaz i nje pošilam na svet*“ (Jan. XVII. 18.) Dūhovniško slūžbo je meo Kris-

tuš, takšo majo zato tudi popi. Namestniki Kristušovi so oni. Sveta mati cerkev jim po svojih svetnikah i vučeni-
kah to častito ime da „drugi Kristuš.“

„Namesto Kristuša smo poslani“ (II. Kor. 5—20.) piše sv. Pavel Apostol. Kristuši služí zato, ki dühovniki služí. Ne more pa popolnoma vredno, če se ne ravna po zgled Dev. Marije i sv. Jožefa, to je, če ne žive v devištvi.

Oh blažena čistoča, kak daleč ti prideš! Do božega oltára ti prideš, do Jezušovoga Srca ti segneš po dühovniki, komi ti služíš. Ne ga službe vdühovniškovej česti, štere sada ti čista dūša ne bi zadobila! Vsaka meša, vsaka spoved, vsako prečiščavanje, vsaki krst, vsaka predga, vsaki blagoslov, vse, vse, ka nezkončno milostivna neba milošč na te svet pošila je tebi na dūseven hasek deviški tretjerednik, če služíš dühovniki. Jezus se ti kak poznanci nasmehe, ti srcé odpre, gda pri podigavanji z Marijinih rok na te svet prebivat pride. Nasmejé se ti; znaš zakaj? Ti si zdaj mati njegova, ti si zdaj hraniteo njegov mesto Device Marije i svetoga Jožefa. Z dühovnikom vred zdaj ti oblačiš i hraniš i varješ i čuvaš bože dete! Devica Marija i sv. Jožef za svojo skrbljivost v nebi večno plačo vživata, ne prideta na svet več trpet za Jezušeka, nego iščeta dobre dūše, čiste dūše, štere to trplenje ščejo na sebe vzeti. I te čiste dūše ste ve, drage kotrige deviškoga tretjega reda. Vam je prekdana služba Dev. Marije i sv. Jožefa. Vas Bog zato zove v deviški tretji red, naj to službo prevzemetete. Človek nema najmre oblasti ravnati z svojim stánom. Njegov ravniteo je njegov stvoriteo. Ednoga sem, drugoga tá postávi. Med većinov štero v zakon pozove, milijone za samski stan odbere, naj bi nadomeščali službo Dev. Marije i sv. Jožefa za dragoga Jezuša. V samostanah to službo redovniki i redovnice zvršavajo. Njuva skrb je Jezusa tam med samostanskimi stenami oskrbljavati, ali da pa med svetom mi tudi mamó Jezuša! Vnaših cerkvah on tudi prebiva! Što ga pa bo

tü tolaž ino brano, tü skrb nanjega noso? Zakonski lüdje? Ne morejo to popolnoma spuniti, čeravno sveto živejo, zato ka jih v tom njihov stan zadržavle. Tisti majo svojo deco, svoje domače na skrbi, ne morejo cele düše za Jezušovo službo posvetiti, čeravno so tretjeredniki. Bog odnjih zdržavanje dužnostih svojega stana žele med šterimi ta prva je deco meti i zveličati. Ne morejo zato Jezuš, njemi najlúblenejši dar, to je sveto nedužnost dati. Včisto utrobo Marijino je stopo z nebe, čiste roke sv. Jožefa so ga nosile, čisti mladenec, sv. Jauoš apoštol je smeo samo na njegové prsi naslonjen biti — nemorejo záto drüge, kak čiste düše po dühovniki, — ki je pri svojem za mešnika posvečüvanji oblübo devištva naredo, njemi slüžiti popolnoma i ti so čisti dečki, čiste dekle, ali konči dečki, dekle, dovci, dovce, od svojega povrnenja mao.

„Žena neomožena i devica misli, kaj je Gospodovoga, da bi bila sveta na teli i dühi. Štera je pa omožena, misli na to, kaj je od sveta, kak bi se moževi dopadla“ (I. Kor. 7, 34.) piše sv. Pavel apoštol. Glejte, bože reči vam svedočijo, da popolnoma Jezuš samo v čistosti moremo slüžiti.

Pitanje je zdaj te, kakša je ta slüžba? Odgovorim: dvojja. Prvo ne more vsaki deviški tretjerednik doprinesi, to drügo pa more zvün njih ešče vsaki tretjerednik i vsaki kršcenik. Popolnoma jo doprinesi, to je verno nadomestiti Device Marije i sv. Jožefa slüžbo pri Ježusi prebivajoč je samoem v oltarskom svetvi deviški tretjerednik mogoči. Slüžba prva je cerkvena slüžba. To doprinašajo tristi tetjeredniki, ki cerkvi oskrblavajo, pomečejo, hostije pečejo, perejo obleč cerkveni, dvorijo pri svetih mešah, po misijonah hodijo i pomagajo dühovnikom pogane na krst, spoved, prečiščávanje pripravlati, (oh kak bi to prinas tüdi potrebno bilo!), ali pa dühovniki na njegovom domi domača dela zvršavajo. I vse to zdühovnikom tüdi tretjerednikom v popolnom de-

vištvu po zdržavanji vodila tretjega reda. To vsaki zavolo svojih domačih razmer nemore doprinesti. Če je ravno v deviškem tretjem redi. Kaj beteg, kaj siromaštvo domačih, kaj drugi važni zroki to vnogomi preprečijo.

Te druge službe dühovnikove nam pa nikaj ne more zadevati, nikaj ne zadržati i obstoji v tom, ka *deviški tretjerednik vsa svoja dobra dela i samoga sebé celoga to je celo svoje življenje daruje po sv. Jožefi Devici Mariji za vse dühovnike, posebno za one, ki med svetom živijo.*

Zakaj? Naj po njegovih dobrih delah oni dobijo miloščo, 1) grešnike povrnoti, 2) mirajočim blaženo smrt spraviti i 3) dūše z vic odsloboditi. Ravno to je pa bio namen Jezusov, za šteroga volo je na svet prišeo pa je i zdaj na sveti v oltarskom svestvi, najmre rešitev dūš. To če se zgodi, se njegovo srce potolaži. Jedino tak moremo samo Jezusovo Srcé tolažiti če njemi dūše spravimo. Ne moremo njemi pa po drugom, kak po dühovnikah, da oni so jedini „*delivci božih skrivnostih*“ (I. Kor. IV. 1.) Zato pa za dühovnike živeti, je za Jezusa živeti, njim služiti, je njemi služiti, njim pomagati, je njegovo Srce tolažiti, daza njé moliti, se postiti se obhajati z ednov rečjov za nje živeti, je vsem dūšam pomagati, je milijone rešiti pogublenja. Dühovnik je samo škér, z šterov dela boža milošča i samo tá. Lehko se zderem na predganci, kak štúk -- če Jezus ne pošle mojim rečam svoje milosti, nikoga ne genem. Miloščo pa samo dobro delo na svet prinese, Jezušovo Srcé samo tisti odpré, ki ma kuražo pod trnjav venec segnoti i se zbodati dati, to je, samo tisti ki trpeti i zatajiti se zna, more jakosti Jezušovoga Srca zajeti i dati posvečenim osebam, ka bodo: dühovniki poleg Jezušovoga Srca, ki bodo v svojih mešah, predgah, prečiščavanjah z ednim v vsem dühovniškom opravili svetlo kazali samoga Jezusa, rešitela dūš.

Daruje pa deviški tretjerednik vse to Mariji, ki je Jezusa obrvim v cerkvi, po tem pa z križa darūvala Oči

nebeskomi za odküplenjé svetá i tak postala po navuki sv. očákov „Devica dühovnica.“ Bog je po njej nam dani, po njej za nás darüvani, po njej nam dá zato samo milošče i nikdár zvün njé, nas vči sv. maticerkev; njej se zato darüje deviški tretjerednik, naj ona njegov dar očisti, nadomesti i poleg svoje lübezni tak razdeli, ka se Jezus kem bole odiči. Po tom darüvanji vse Marijino postane, mi nemamo nikaj več, samo njo i kaj je njéno : lüblénoga Jezusa. Včinimo pa to darüvanje po sv. Jožefi zato, ka je on njeni pomočnik bio v službi Jezuzovoj; ponjem postanemo mi Marijini, zato, ka je on popolnoma njeni bio i žnjénim darüvanjom popolnoma združén bio.

Lübléni deviški tretjeredniki, predrage moje ovčice darüjte se za dühovnike ! Darüjte po rokáh sv. Jožefa Dev. Marije svojo popolno čistočo, naj na njo gledoč dühovniki dobijo miloščo stanovitne čistosti, darüjte njej vse svoje trüde, vse težave, več postov, dosta molitev, naj, najbolé pa dosta prečisčavanj i svetih meš, naj oni po vaših dobrih delah miloščo dobijo od te dobre matere na dobro spovedavanje, goreče predganje, pogostoga obhajila razširjavanje z ednov rečjov na vsako dühovniško opravilo, ka bo sad rodilo, dosta düš rešilo na tolažbo tomi tak globoko žaljenomi Srci Jezusovomi. Tak bodete te deležni vsakoga dühovniškoga opravila vseh meš, vseh predg, vseh trüdov misijonarov, vseh mantrniških zaslüg dühovniških po celom sveti, pravi nadomestitelje službe Dev. Marije i sv. Jožefa i pravi deležniki njihove nebeske slave tüdi eduok. Včinite pa to zročitev na den sv. Familije, to je *vsigdar na tretjo nedelo po treh kralih*. Letos na 26-i januar spadne ta nedela. Opravite jo pa z sledečimi ali spodobnimi rečmi :

Dober Jezus, ki v oltarskom svestvi samo za lüdi živeš v nepretrganom mučanji, popolnom darüvanji i vednom razžalenji od njuve strani, vzemi za to neprerazumlivo lübezen svojega božega Srca vsa moja dobra dela, preminola, zdajš-

nja i bodoča v hasek vsem tvojim duhovnikom, posebno, ki med svetom živijo, naj ponjih zadobijo miloščo za povrnjenje grešnikov, za srečno smrt mirajočim i za rešenje dušic purgatoriumskih. Posebno ti pa darujem veselo prenašanje vseh križov, štere mi tvoja previdnost na rame naložila bo v celom mojem življenji. Vzemi pa vse to po rokáh i z vrednostmi Device Marije, svoje nevtepene Matere na prošnjo sv. Jožefa, svojega deviškoga hranitela, šterima se vsega prekdám, šteriva deviška last sam i ščem biti do svoje zadnje vüre, i šterima se z celov volov podvržem na tvojo službo v vseh rečeh vse dni svojega življenja. Daritev tvoja vsakdanešnja ščem biti v rokáh Device Marije z pomočjov sv. Jožefa, v oltarskom svestvi živoči moj Odküpiteo, moj Bog, moj Krao, moj Zaročnik i vse moje, naj ti morem Srce z grehi tak močno razžaljeno vsaki den popolnoma pomiriti.

Na kráci si to darüvanje lahko vsaki den z temi rečmi obüdiš : z sv. Jožefom se popolnoma posvetim i prekdám Dev. Mariji na službo duhovnikom, naj žnjov po rešitvi dús Jezušovo v oltarskom svestvi razžaljeno Srcé pomirim. To je naš namen, drage ovčice. Kak ga dosegnemo, bomo v drüghih razlagah vidili ; tečas pa goreče prosimo po Dev. Mariji i sv. Jožefi Srce svojega Jezusa, naj nas presveti i okrepi na to sveto i blaženo življenje.

Klekl Jožef

plebanoš na pokoji v Črenslovcih.

Sveta Držina.

Sveta Držina : Jožef, Marija
Z Jezušom malim — jedina si ti ;
Venec devištna tebe ovija ;
V tebe opira Bog oča oči ;
Ti najsvetejša, ti najslavnejša
Njeg'voga Sina pri sebi držiš.

Gledajte čüdo — Deva nadaja . . .
Čisti mladenec za očo je zván . . .
Zanj'ga skrbita, cvetje, ki maja

Ptičja, ki grla 'būditi zna sam.
Njega gojita i preživita,
Šteroga roka preživla ves svet.

Bog je pokoren njima z veseljom,
Človek je boži tū zapovednik.
Komi so zbori angelski zmerom
„Sveto“ glasili skor' večne že dni :
V Kuči prebiva, v sir'maštvi živé,
Se jokati vči . . . veselo trpi.

Klekl Jožef.

Marija — pri ženitvi.

Takše vremen je zdaj, ka si lūdje drūgo nevejo začēti, ka ali se ženijo, ali pa ženiti dajo. Dečki vogledi hodijo, dekle pa na njē čakajo, starišje se za herbijo pogajajo, lūdje pa ki nikše brige nemajo pri tom deli, dosta dosta gučijo i drūgim poštenjē kradnejo.

Ženiti — to je takše delo, proti šteromi nišče nika nemre praviti. Jas tūdi to pravim : li se ženite, ki ste za to pozvani ; dajte ženiti, či mate koga zato . . . Samo ka bole spametno, ino čednejše, kak ništarni to delajo.

Slovenci ! Jas sam tūdi slovenec. Med vami sem gori zraso. Reditel Marijinoga lista eto nej dugo so mi veleli, naj jas tūdi kaj pišem notri. Zakaj bi vam nej piso. Piso bom vam. Piso bom vam od Marije. Pisati želem vam na hasek. Mariji na diko ; ka te znali nej samo Marijin list čteti, nego Marijo tūdi bole vrelo častiti. Či se vam nezamerim, od vaše ženitvi nikaj želem naprej prinesti. Roditelje zdaj znajo najlepše ženiti, pisatelje pa od ženitvi največ govoriti. Vej dosta vas nebom mūdio. Malo poglednemo kak stojimo zdaj pri ženitvi, te pa pāli to, kak bi mogli biti, ka bomo tak znali, kak je nam za činiti kelikolikrat mo meli koga za ženiti.

Kak pa te mi stojimo pri ženitvi? To vi najbole znáte! Hodimo samo porédi k onim hižam, gde koga za ženiti majo.

Vu prvom mesti hči je za ženiti. Oča i mati vnogo obečavata za njo, naj jo samo štoj za ženo vzeme. I najde se nikak! Hišni zakon sklenejo, gostüvanje slüžijo — veselo vince točijo i sladko pijejo — za dva meseca pa že britko jočejo i strašno bijejo! — Ja, kak je pa te to?

Vu drugom mesti tüdi ženijo! Sin je za ženiti. Koga si pa vzeme? Koga drugoga, kak sosedovo bogato hčer, štera vnogo herba! Jaj, to nesme zamüditi. Resan njiva sklenejo, te se pa veselijo, je velka muzika i vnogo plesa, tak ka se vse tresi, dünkajo po bobni, za dva meseca pa — po hrbti! Páli vas pitam, kak je pa te to?

V trétjem mesti se tüdi ženijo. Pa ne samo eden, nego naednok dvá: sin pa hči. Starišje obadva želejo vréd vzeti — ka nede gostüvanje tak dosta koštalo, ino, ár ovači sneha nešče k hrami idti, dokeč ne nameni hči z domi oditi. Tü tüdi jeste velko treskanje, tri — štiri — osem dni dugo trpi, tak dugo se znajo veseliti . . . i vse ne dugo, že nemrejo v méri ziveti. Sneha odite z domi, hči pa nazaj pribeži k domi. Prvle so lepo živele, zdaj so pa v velkoj nevoli! Kak je pa te to?

V štrtoj hiži bi se mladiva vzela, i vsaki vidi ka vküper slišita, samo ka starišje zadevajo . . . nemrejo se pogoditi . . . to ga máš, pa je tü nevola.

V petom mesti dva sina sta že oženjeniva domo pa do letós páli gostüvanje slüžili. Hčer do ženili slarišje. Pa kama? Domo! No, ve pa či se tü ne zbijejo lüdje, te so pač vsi angelje!

(Dale.)

Sv. mission je v Bogojini z najlepšim duševnim haskom bio obslužavani. Gospodje lazaristje: Kiták predstojnik, Krivec i Zorko so 15-ga odvečara prišli pa so za pol vüre že v cérkvi bili, kde so deco začnoli spovedávati. Pol decé te, drúgo polovico drúgi dén do poldnéva. 17-ga zaútra je bila prva predga za ženske i dekle, 20-ga so se začnole za moške i trpela je cela pobožnost do 25-ga, kda so gospodje odišli. Spovedávati so sosedni gospodje pomagali, pa túdi ništérni z dalečega. Spovedalo se je okoli 2500 lúdih obojega spola, prečiščávanj je pa bilo vu teh dnévaj 10,064. Mi, ki smo tú bili pa vse čúli i vidili, ne pozábimo nikdár teh milosti punih dnévov. — Vnogomi šče dnes skuzé vujdejo med nami, či si na lepe predge ino na pobožnost vnožine zmisli, štera se je vu tej dnévaj tú vkúpnabrála.

Fárno lústvo je na potrebne stvári dáre vkúpnabiralo, od toga vam tú ščém račun dati :

Eden na missionski križ	200.— K
Bogojina	370· 80 K
Bükovnica	80.40 K

Filoveci	279.50 K
Ivánci	110.— K
Strehovci	109.70 K
Posamezni, túdi z Vučegumile i Dobronika	69.— K
	<hr/>
Vküp	1220.40 K

Z toga sam dao visoko poštvvanim gospodom misijonarom na pot : dva fiakara, dva dni strošek i želez-

nico : 150.— K

Za missionski križ z pakivanjom vréd 239.40 K

20 foring za spovednike, spovedárnice

i. t. d. 157.60 K

za zvünrédna opravila v cérkvi i ráz-

lične pošte 55.65 K

Za missionske cedile i kepe 28.— K

Za hoštie 50.— K

Vküp 680.65 K

Tak je ostalo na zidanje nove cérkve 539.75 K

Bassa Ivan
plivánuš.

V Budapesti je državno správišče ešče izda na dvoje razdeljeno. Král je tú bio tri tjedne pa je znova odišeo domo v Beč. Vladajoča stránka zandrügim postáve rédi od toga, kak more biti vse, či bi se boj začno : Kelko vozov, kobil i penez more vsaka občina dati. Proti stránke pa ne pústijo žandárje notri, záto tej posebi májo pogo-vore pa v novine dájo vsaki dén, ka so proti ovim do-
končali.

Törki so dočasni mir sklenoli z Bulgárci, srbi i črna-gorci. Grk se zdaj sam vojskúje proti njim.

Pükšeni práj razvrgeo hižo. V Jástrebcu je prineso kmet Anton Podgorel 2 kili pükšenoga prahü domo, pa ga je djáo v hiži na omár. Žena je pa ne znála, ka je

na omári, pa je goréčo svečo položila poleg prahů. Zatem je odišla vř s hiže, záto ka je mela nekše silno delo. Ne je pa minolo pět minot potom, ka se je pũkšeni práj vužgao na omári, pa je hižo razvrgeo. Na dobro srečo je ne bilo nikoga v hiži, pa je tak nesreča ne zahtevála človeče žrtve. Škoda znáša koli 1500 korun.

Noveši manterniki. Kongregácija sv. obrédov je začnola obrávnavo, ka razglási za svetnike 22 zamorskih mladencov, ki so živelí na dvori krála Muanga, pa so žrtvovali svoje mládo življenje za svéto vero na lomačaj v letaj 1885. do 1887.

Solun je prišeo nazáj v krščánske roke. V zdášnjem krvávom boji, šteri se je bio med Törkom pa med štírami krščánskimi balkánskimi národi, je že túdi mesto Solun prišlo nazáj v krščánske roke. To more nás jako veseliti, záto ka sta v Soluni bilá rojeniva našiva apostola sv. Ciril pa sv. Metod, šteriva sta tú po našoj zemli hodila, pa sta naše stáre očáke pripelala v náročje sv. Matere-cérkvi.

Napredek katoličánske Cérkvi v Rumuniji. V Dobrudži živoči právoslávni Bulgari, ki so prišli naskriž z rumunskov vládov, záto ka njim je tá prepovedala spevati bulgárske cerkvene pesmi, so zdaj prestopili v katoličánsko Cérkev. Rumunski právoslávni pũspek je šteo tem Bolgárom vsiliti cerkvene pesmi v rumunskom jeziki, pa se njim je poprejto, ka njim cerkvi zapré, či do v njih 'ešče duže bolgárski spevali. Bolgári so to nikaj ne márali. Nato je zapovedao rumunski minister, naj se pesmi preminjávlejo, naj spevlejo rumunski pa bolgárski. Bolgári so na to túdi ne bili pristální, liki so šteli meti vse pesmi po svojem materinom jeziki, pa so naznanili rumunskomi králi, ka prestopijo v katoličánsko Cérkev. Prav so meli. V cerkvi samo cerkvena oblast ma pravico ravnati, ne pa svecka. Kristuš od nikoga ne visi.

Pred oltárom se je skesala. V Pagjeui na dalma-

tínskoj meji se je v pravoslávnoj cérkvi vršilo zdávanje. Gda bi pa sneha na méšnikovo pitanje mogla povedati „ja“, jo obločno pa močno povedale „ne“. Gostjé, ki so bili nazoči, so začali nagučavati sneho, naj privoli v zákon, ona je pa li ne štela. Pred oltárom je nato nastála nemirovčina pa kreganje. Vsi so jako húdo meli sneho, ona je pa právila, ka so jo starišje prisilili v té zákon záto ka je mladoženec bogat.

Z življenjom je plácao svojo nespamet. Norske stáve so že vnogoga človeka včinile nesrečnoga za celo življenje, vnogomi pa že túdi prinesle smrt. Lúdję si gosto pripovedávlejo takše zgodbice, štere se končajo vseli jako žalostno, pa to vse ne spametúje nešternih lúdi, slásti mladine, ka se nebi podávali v tak norska počétja. Tak túdi zdaj čtémó v novinaj eto žalostno zgodbico: — Dnéva 18. novembra je stavo 18 letni dečko, poiméni Anton Mandelc od Bleda, s svojim tivárišom, ka spijé za 5 koron deset šestnájstnik žganice! (To je malo več kak pol litra.) Mladénc je v treh minotaj spio žganico, pa je stávo dobo. Toj stávi se je pa ne dugo veselio. Ne je preteklo nájmre pét minot, ka je omedlo pa spadno na-tla. Poslali so včasí po zdrávnike, pa zamán. Ne so ga mogli več obúdití nazáj k življenji. Bio je mrtev.

Draga dečica !

Gda je Jezuš, naš dragi Odküpiteo, ečše po zemli hodo, je posebno rad meo dečico. Iz vseh krajov so k njemu vrela mala i vekša i on je vse lübeznivo gorisprijao, pobožao i blagoslovo. Oh, kak so srečna bila ona deca ! Oh, kak so se veselili očevje i matere te dece, gda so je vidili pri Jezušu, gda so smeli praviti : mojega sineka, moja hčerko Jezuš varje, Jezuš lübi.

To blaženo srečo vošči „Marijin list,“ draga dečica tüdi vam i vašim starišom. Večkrat na leto, pa či li mogoče bo, vsaki mesec vam prinese on te mali darek „List za Deco“, naj ponjem morete vsi k Jezušeki priti, prinjem ostati.

Devica Marija i sveti Jožef prosita maloga Jezušeka, naj te listek i njegove čitatele, slovensko dečico, obilno blagoslovi.

Hodite k Jezusi!

Hodite k Jezusi dečica draga,
Ki vas v oltari tak zeleno čaka;
Izpod hoštije vas gleda tak milo,
Da bi se trdomi kamni šče smilo.

Gde čaka Jezus na dete?

V cerkvi, v oltari pod belim krühom.

Zakaj čaka Jezus na dete v cerkvi v oltari pod belim krühom?

Naj dete k njemu ide, da bi on te mogel k deteti priti.

Kak pride Jezus k deteti?

Po duhovniki dá malo hoštijo, (beli krüh) pod šterov prebiva, deteti na jezik djati, štero gda dete dolpožre on napuni celo dušo njegovo.

Kak se zove to djanje, gda Jezus pod podobov beloga krüha, ali male hoštije k deteti pride?

To djanje, gda Jezus pod podobov beloga krüha, ali male hoštije k deteti pride, se zove sveto obhajilo, ali sveto prečiščavanje.

Hoštijo je küsnola.

V glavnom mesti Českoga v Pragi je edna šestletna deklička z materjov pohodila nüne, štere so te ravno hoštije vürezale. Hoštije so pa tisti beli krüh pšeničen, pod šteroga Jezus pri sv. meši, gda je podigavanje, prebivat pride. Gda bi deklička vidila te hostijice, hitro je edno v roke vzela, küsnola, pa pá nazaj na prvejše mesto položila. Mati jo pita, zakaj si to včiniš? Gda Jezusek vütro pod to hoštijo pride i moj küš na njej najde bo znao, da ga rada mam. To je odgovorila.

Kak je poštvála ta deklica Jezusa! Kak ga pa ti poštvješ drago dete, či si v cerkvi pred njim? Se lahko

okoliobračas ? nazajglédaš ? smeješ ? Drago dete to nikdar več ne véini ! Jezus je preveč žalosten, či si prednjim ne dobro.

Slednja žela mirajočega pojbička.

V Londoni, glavnom mesti Angelžkoga, je N. lord (grof, veliki gospod) čakao na svoja kočija. Na ednok ga samo en mali dečekec dregne v roko i ga oprosi, naj njemi sme obúteo od blata ščistiti. Ne je meo ravno blatnih opank, dopústo je pa zato tomi pojbeci li, naj njemi je ščisti. Siroče je najmre z toga živelo. Po opravlénom deli šče te gospod pojbi za trūd plačati, ali ne je meo drobnih penez. Deček se ponúdi, ka je v bližanjoj pateki gormeni. Odide resan z temi penezí, a nazaj ga pa dugo nega. Lord se ga navoli čakati i se domo odpela z kočijami, štera so med tem ponjega prišla. Ravno je pri večerji sedo i si premišlavo, kak so hüdobna deca dnesdén, kak norijo človeka, gda njemi sluga glas prinese, ka en mali dečak posili šče žnjim gučati. Prednjega pridoči pojbič ga lepo prosi, naj ide žnjim, zato ka bi njemi njegov brat, komi je dnes peneze dao na minjavanje, vúdoblene peneze rad nazaj dao i nikaj túdi povedao. Nekaj je genolo toga velikoga gospoda, prijao je za zamazano roko te sirote i paščo se je žnjim k njegovomi brati. I gledaj, gde ga najde ? V ednoj malož lüknji v pivnici na slami leži ves prébledjen i komaj gucsi. Ali, kak toga plemenitoga gospoda ovara, njemi smeh počí od veselja, ka so ga pohodili i njim do slednjega filera nazajda vúdoblene peneze, štere je v prgišči držao i ne šteo na bračeka zavúpati, naj bi jih ne pogúbo. „Dobro je dobro“ pravi lord, pa ga pita, kaj njemi je ? Da sem v pateki ne dobo drobnih penez, sem v drúgo mesto se paščo i v sili sem ne v pamet vzeo kola, štera so mi proti šla, povozila so me i vkúp potrla. Komaj je to vúpovedao, že ga začela krv zalevati. Do dna s srca se je pomilo siroček lordi, ki ga

je pitalo, kaj ti naj včiniš? Pazite na mojega maloga bračeka, da nemava ne očé, ne materé, pa mané zdaj túdi zgúbi. Jočič njemi obeča to dober gospod i ga pita če drúgo ne žele? Prekrižite me zdaj obsledujim; dve leti je, ka so nama mati mrlí; od tisti mao me nišče ne križao je prosilo ešče siročé i med križanjem plemenitoga gospoda je dúšo pústilo.

*

Detece, gda boš zdaj ob prvoj priliki šlo v cerkev poklekni dol pred veliki oltar i moli za tiste sirote prednjim, ki nemajo ne očé, ne materé. Moli pa to:

Mali Jezusek, ne ostavi ti z svojov materjov Devicov Marijov siromaško dečico, štera nema starišov!

— — —

Opomba. „List za Deco“ se da dragi stariši, vašoj deci v roke, naj ga rada prebira i ponjem vaša radost postané. Pred vami ga zato naj čite!

— — —

Dobrovolni dari se túdi sprijmlejo na kepe v list i či kaj više ostane od stroškov, na siromaško deco. Kepi so dragi i brez posebnih darov se nemorejo v lisi devati!

Dari za tretji red sv. Franciška.

Leta 1911-ga so darüvali sebeštjanski tretjeredniki za redovne potrebe 13 K; črensovski, türjanski i dolnje lendavski pa 73 K 72 f. vküp **86 K 72 f.** Z teh penez je hodilo l. 1911-ga 1 „Cvetje“, v Lendavo 8 pa v domačo i türjansko faro; leto 1912-ga pa 3 k Sebeštjani 1 v Lendavo, 19 pa v domačo i türjansko faro. Zvün toga vogrski glasnik sv. Frančiška i kúpile so se računске i redovne spisalne knige pa dobili so 5 K. podpore tüdi salezijanci. Ostalo je pa čistoga za 1912. leto 19 K 28 f. Toga leta računi se te sklenejo, gda se dari notri poberejo.

Odpüstki.

Januar.

16-ga	popolen odp.	za tretjerednike.
17-ga	„ „ „	tretjerednike i vesoljna odveza.
19-ga	„ „ „	vse, i valá 8 dni.
20-ga	„ „ „	kotrige bratovčine karmelskoga skapulera.
26-ga	„ „ „	kotrige bratovčine živoga rožnoga venca.
30-ga	„ „ „	tretjerednike.
31-ga	„ „ „	tretjerednike.

Februar.

1-ga	popolen odp.	za tretjerednike.
2-ga	„ „ „	tretjerednike i vesoljna odveza, zvün toga za kotrige škapulerske i rožnovenske, Srca Jezušovoga i olt. Svestva bratovčin.
3-ga	„ „ „	tretjerednike.
4-ga	„ „ „	kotrige karmelskoga škapulera bratovčine.
5-ga	„ „ „	tretjerednike.
6-ga	„ „ „	kotrige bratovčine oltarskoga svestva.

Vreditela glás-pošilanje.

Vsem. Novo pisavo smo v list spravili zavolo sledečih zrokov. 1. Bole je primerna našemi jeziki, zato ka ništeri slovenski glasovi se ne glihajo z vogrskimi, pisali smo je pa vednako, 2. vlehša se pisa nje i čitenjé, zato, ka soglasnika *š* i *ž* pri vsakom „*cs*“-i i „*sz*“-i vüspadneta. 3. Ravno za toga volo tüdi več vsebine pride v list. 4. Večina se nas je včila to pisavo po katekizmuši „Kratka Šuma Velikoga Katekizmuša,“ šteri je do slednji let bio za šolski navuk predpisani. 5. Lüdstvo većinoma tüdi z tov pisavov štampane molitvene knige ma. 6. Mi smo ne mogoči vsoj düševnoj potreboči našega lüdstva z svojim listom zadosta-včiniti, prisiljeno je zato z največkšega öd drügec si düšo krepiti z dobrim čtenjom. To je pa vsigdar v slovenskom pravopisi sklenjeno. Nema pomena zato, zakaj bi se ločili v pisavi. To je ne politika, nego slovstvo (irodalom.)

Razloček med prvejšov i zdajšnjov pisavov je samo té

s je š; sz je s; zs je ž; cs je č.

Slovenec Bel. Hvala. Zdaj pride, zato ka je aktualno za fanščekove dni. Ali g. popraviteo štampa vas gotovo za vüho potegnejo, gda kjer do vas pridejo. Vaše slove bodo žmetno znali v štampariji prečiteti i tak dosta pravka pride.

Slovenec Sob. Hvala. Na februar ostane. Za volo zroka više imenüvanoga si dobro bo obej vühi čuvati od correctora. Kniga se vam na konci leta v račun spravi. Podpisek si premenite na: Vogrski sloven.

Hozjan Martin Varaždin. Dobiš Marijin list, jaz pa 2 K. zanjega. Če sčes ešče več meti za čitenje, pošli 1 K 60 f. v Ljubljano Uredništvu Bogoljuba; Katoliška Tiskarna i dobiš lepi list vsaki mesec.

Ameřikanci. Prosim vas, naročite si vsi Marijin list, pošlem vam ga vsem.